

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6942/2551

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 192, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด มิได้บรรยายว่าจำนวนเม็ดของเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นหน่วยการใช้ด้วย จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด ที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณสับห้ำหน่วยการใช้ขึ้นไปและเมทแอมเฟตามีนของกลางมีน้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.316 กรัม เท่านั้น ไม่เข้าข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 15 วรรคสาม (2) บ้านที่เจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นและจับกุมจำเลยนั้นเป็นบ้านของจำเลยไม่มีเลขที่ปลุกติดอยู่กับบ้านเลขที่ 297 ของ ฉ. บิดาจำเลย ซึ่งเป็นบ้านที่ตามทีระบุไว้ในหมายค้น ย่อมเข้าใจได้ว่าเป็นบ้านเลขที่เดียวกัน การตรวจค้นของเจ้าพนักงานตำรวจจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 15 เม็ด น้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.316 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง แต่ให้ริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคหนึ่ง, 100/1 ลงโทษจำคุก 4 ปี ส่วนโทษปรับนั้นเมื่อพิเคราะห์ถึงฐานะของจำเลยแล้ว คงให้ลงโทษปรับ 20,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลางลงโทษจำคุก 4 ปี ส่วนโทษปรับนั้นเมื่อพิเคราะห์ถึงฐานะของจำเลยแล้ว คงให้ลงโทษปรับ 20,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยดำเนินคดีในข้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและยึดเมทแอมเฟตามีน 15 เม็ด เป็นของกลาง ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ว่า จำเลยได้กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ ...ที่จำเลยฎีกาว่าการตรวจค้นและจับกุมจำเลยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ชอบที่ศาลฎีกาจะยกฟ้องโจทก์เสีย นั้น เห็นว่า ในข้อนี้จำเลยนำสืบว่า บ้านที่เจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นและจับกุมจำเลยนั้นเป็นบ้านของจำเลยไม่มีเลขที่ปลุกติดอยู่กับบ้านเลขที่ 297 หมู่ที่ 1 ตำบลสนามคลี อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ของนายเฉลียง บิดาจำเลย ซึ่งเป็นบ้านตามที่ระบุไว้ในหมายค้นย่อมเข้าใจได้ว่าเป็นบ้านเลขที่เดียวกัน การ

ตรวจค้นของเจ้าพนักงานตำรวจจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยรับฟังข้อเท็จจริงว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ด เป็นของจำเลยนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยแต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า คดีต้องด้วยข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่าการที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองดังกล่าวเป็นการมีไว้เพื่อจำหน่ายนั้นหาชอบไม่ เพราะตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 8 และใช้บังคับขณะกระทำความผิดบัญญัติมีความว่าการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำพวกแอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีนหากมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปหรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่หนึ่งจุดห้ากรัมขึ้นไป ให้ถือว่าเป็นการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 3) ได้ให้บทนิยามคำว่า หน่วยการใช้หมายความว่า เม็ด ซอง ขวด หรือหน่วยอย่างอื่นที่ทำขึ้นซึ่งโดยปกติสำหรับการใช้เสพหนึ่งครั้ง ตามบทนิยามดังกล่าวคำว่า หน่วยการใช้ ย่อมหมายถึงปริมาณยาเสพติดให้โทษในรูปร่างลักษณะที่แตกต่างกันไปหลายอย่าง ซึ่งแต่ละอย่างทำขึ้นโดยปกติสำหรับการใช้เสพหนึ่งครั้ง ดังนั้น เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด มิได้บรรยายว่าจำนวนเม็ดของเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นหน่วยการใช้ด้วยจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด ที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปและเมทแอมเฟตามีนของกลางมีน้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.316 กรัม เท่านั้น กรณีจึงไม่เข้าข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่า เป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและตามพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาทั้งหมดก็ยังไม่อาจรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าการที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองนั้นเป็นการมีไว้เพื่อจำหน่าย คดีจึงรับฟังได้เพียงว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ดไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้นเท่านั้น ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน" พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 จำคุก 2 ปี นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6942/2551 พนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรีโจทก์นาย ส.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 92 พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ม. 15 วรรคสาม (2) โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด มิได้บรรยายว่าจำนวนเม็ดของเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นหน่วยการใช้ด้วย จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด ที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปและเมทแอมเฟตามีนของกลางมีน้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.316 กรัม เท่านั้น ไม่เข้าข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 15 วรรคสาม (2) บ้านที่เจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นและจับกุมจำเลยนั้นเป็นบ้านของจำเลยไม่มีเลขที่ปลูกติดอยู่กับบ้านเลขที่ 297 ของ ฉ. บิดาจำเลย ซึ่งเป็นบ้านที่ตามทีระบุไว้ในหมายค้น ย่อมเข้าใจได้ว่าเป็นบ้านเลขที่เดียวกัน การ

ตรวจค้นของเจ้าพนักงานตำรวจจึงชอบด้วยกฎหมายแล้วโจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีน อันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 15 เม็ด น้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ ได้ 0.316 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง แต่ให้ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคหนึ่ง, 100/1 ลงโทษจำคุก 4 ปี ส่วนโทษปรับนั้นเมื่อพิเคราะห์ถึงฐานะของ จำเลยแล้ว คงให้ลงโทษปรับ 20,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลางลงโทษจำคุก 4 ปี ส่วน โทษปรับนั้นเมื่อพิเคราะห์ถึงฐานะของจำเลยแล้ว คงให้ลงโทษปรับ 20,000 บาท หากไม่ชำระ ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและ สถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยดำเนินคดีในข้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและยึดเมทแอมเฟตามีน 15 เม็ด เป็นของกลาง ชั้นจับกุมและชั้น สอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ว่า จำเลยได้ กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ ...ที่จำเลยฎีกาว่าการตรวจค้นและจับกุมจำเลยไม่ ชอบด้วยกฎหมาย ชอบที่ศาลฎีกาจะยกฟ้องโจทก์เสีย นั้น เห็นว่า ในข้อนี้จำเลยนำสืบว่า บ้านที่ เจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นและจับกุมจำเลยนั้นเป็นบ้านของจำเลยไม่มีเลขที่ปลูกติดอยู่กับ บ้านเลขที่ 297 หมู่ที่ 1 ตำบลสนามคลี อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ของนายเฉลียง บิดาจำเลย ซึ่งเป็นบ้านตามที่ระบุไว้ในหมายค้นย่อมเข้าใจได้ว่าเป็นบ้านเลขที่เดียวกัน การ ตรวจค้นของเจ้าพนักงานตำรวจจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยรับฟัง ข้อเท็จจริงว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ด เป็นของจำเลยนั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย แต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า คดีต้องด้วยข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่าการที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลาง ไว้ในครอบครองดังกล่าวเป็นการมีไว้เพื่อจำหน่ายนั้นหาชอบไม่ เพราะตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 8 และใช้บังคับขณะกระทำความผิดบัญญัติมีความ ว่าการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำพวก แอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีนหากมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปหรือมี น้ำหนักสุทธิตั้งแต่หนึ่งจุดห้ากรัมขึ้นไป ให้ถือว่าเป็นการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่าย และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 (แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 3) ได้ให้บทนิยามคำว่า หน่วยการใช้หมายความว่า เม็ด ซอง ขวด หรือหน่วยอย่างอื่นที่ทำขึ้นซึ่งโดยปกติสำหรับการใช้เสพหนึ่งครั้ง ตามบทนิยามดังกล่าวคำว่า หน่วยการใช้ ย่อมหมายถึงปริมาณยาเสพติดให้โทษในรูปร่างลักษณะที่ แตกต่างกันไปหลายอย่าง ซึ่งแต่ละอย่างทำขึ้นโดยปกติสำหรับการใช้เสพหนึ่งครั้ง ดังนั้น เมื่อโจทก์ บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด มิได้บรรยายว่าจำนวนเม็ดของเมท แอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นหน่วยการใช้ด้วยจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด ที่

จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปและเมทแอมเฟตามีนของกลางมีน้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.316 กรัม เท่านั้น กรณีจึงไม่เข้าข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่า เป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและตามพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาทั้งหมดก็ยังไม่อาจรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าการที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองนั้น เป็นการมีไว้เพื่อจำหน่าย คดีจึงรับฟังได้เพียงว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ดไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้นเท่านั้น ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน" พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 จำคุก 2 ปี นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7(สมศักดิ์ ตันติกริมย์-พินิจ บุญชัย-พันวษา บัวทอง)แห่งที่มาสำนักรักษาการแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกา หมายเลขคดีศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุสำหรับข้อกำหนดว่าด้วยการผลิตนำเข้า ส่งออกหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ตามปริมาณที่กำหนด จำนวนสารเสพติดเท่าใดเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามนัยแห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ "มาตรา 15 วรรคสาม (2) ที่บัญญัติว่า การมีเมทแอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีนมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมขึ้นไปหรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปหรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่หนึ่งจุดห้ากรัมขึ้นไป" ให้ถือว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย อันเป็นบทสันนิษฐานเด็ดขาดของกฎหมาย จำเลยไม่อาจนำสืบหักล้างเป็นอย่างอื่นได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2903/2548 เล่ม 6 หน้า 102) ทั้งนี้ โดยปกติกรณีที่มีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการครอบครองเมทแอมเฟตามีนก็จะมีกรแยกพิจารณาวัตถุเมทแอมเฟตามีนเป็นสองส่วนกล่าวคือ ส่วนแรกจะมีการพิจารณานับจำนวนวัตถุเมทแอมเฟตามีนที่ผู้กระทำความผิดครอบครองว่า วัตถุเมทแอมเฟตามีนมีจำนวนหน่วยการใช้เท่าใด ส่วนที่สองพิจารณานับจำนวนสารเมทแอมเฟตามีนที่ผสมในวัตถุเมทแอมเฟตามีนว่า วัตถุเมทแอมเฟตามีนมีสารเมทแอมเฟตามีนบริสุทธิ์หรือนำหนักสุทธิในจำนวนเท่าใด ซึ่งหากวัตถุเมทแอมเฟตามีนเข้าข้อกำหนดส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งสองส่วนพนักงานอัยการโจทก์ผู้ฟ้องคดีจะต้องระบุไว้ให้ชัดเจนในคำบรรยายฟ้อง ถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญการกระทำผิดของจำเลย แต่ปัญหาที่มักเกิดขึ้นเสมอในการบรรยายฟ้องของพนักงานอัยการโจทก์ จะเกิดจากความเข้าใจผิดในวิเคราะห์ศัพท์ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 4 (8) คำว่า "หน่วยการใช้" ที่ให้ความหมายว่า เม็ด ซอง ขวด หรือหน่วยอย่างอื่นที่สร้างขึ้นโดยปกติสำหรับการใช้เสพหนึ่งครั้ง ที่ธรรมดาแล้วส่วนใหญ่จะคิดว่า วัตถุเมทแอมเฟตามีนตามรูปร่างที่ปรากฏเป็นเม็ด ถือเป็นหน่วยการใช้แล้วทำให้ระบุคำบรรยายฟ้องตามรูปร่างที่เป็นเม็ดมีจำนวนหน่วยการนับเป็นเม็ดอย่างเดียวเท่านั้น โดยมีได้บรรยายต่อท้ายหน่วยการนับเป็นเม็ดให้เห็นชัดเจนว่าวัตถุเมทแอมเฟตามีนแต่ละเม็ดเป็นหน่วยการใช้สามารถใช้สำหรับการเสพได้หนึ่งครั้ง เนื่องจากบางครั้งวัตถุเมทแอมเฟตามีนแต่ละเม็ดอาจมีรูปร่างเม็ดใหญ่ไม่สามารถเสพได้หมดในครั้งเดียวก็มี จึงไม่อาจนับเป็นหน่วยการใช้ตามคำวิเคราะห์ศัพท์อันเป็นเหตุสำคัญที่ศาลมักจะถือว่า พนักงานอัยการโจทก์จะต้องบรรยายฟ้องในองค์ประกอบความผิดส่วนนี้ให้ชัดเจน มิฉะนั้นไม่อาจรับฟังได้ว่า เมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณหน่วยการนับแต่ละเม็ดต่อการใช้เสพหนึ่งครั้งตามข้อสันนิษฐานตาม

พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 15 วรรคสาม (2) (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2472/2549 เล่ม 1 หน้า 173) ซึ่งคำพิพากษาศาลฎีกาตามที่หมายเหตุนี้ได้วินิจฉัยเดินตามคำวินิจฉัยดังกล่าว นอกจากนั้นข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำบรรยายฟ้องคดีนี้ระบุถึงสารเมทแอมเฟตามีนที่ผสมอยู่ในวัตถุเมทแอมเฟตามีน มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้สามร้อยสิบหกมิลลิกรัม ซึ่งจำนวนสารบริสุทธิ์ไม่ถึงสามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัม ไม่เข้าข้อสันนิษฐานของกฎหมายตาม

พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) เช่นกัน อาคม รุ่งแจ้งคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 15 เม็ด น้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.316 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง แต่ให้ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคหนึ่ง, 100/1 ลงโทษจำคุก 4 ปี ส่วนโทษปรับนั้นเมื่อพิเคราะห์ถึงฐานะของจำเลยแล้ว คงให้ลงโทษปรับ 20,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลางลงโทษจำคุก 4 ปี ส่วนโทษปรับนั้นเมื่อพิเคราะห์ถึงฐานะของจำเลยแล้ว คงให้ลงโทษปรับ 20,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยดำเนินคดีในข้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและยึดเมทแอมเฟตามีน 15 เม็ด เป็นของกลาง ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยได้กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ ...ที่จำเลยฎีกาว่าการตรวจค้นและจับกุมจำเลยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ชอบที่ศาลฎีกาจะยกฟ้องโจทก์เสีย นั้น เห็นว่า ในข้อนี้จำเลยนำสืบว่า บ้านที่เจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นและจับกุมจำเลยนั้นเป็นบ้านของจำเลยไม่มีเลขที่ปลุกติดอยู่กับบ้านเลขที่ 297 หมู่ที่ 1 ตำบลสนามคลี อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ของนายเฉลียง บิดาจำเลย ซึ่งเป็นบ้านตามที่ระบุไว้ในหมายค้นย่อมเข้าใจได้ว่าเป็นบ้านเลขที่เดียวกัน การตรวจค้นของเจ้าพนักงานตำรวจจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยรับฟังข้อเท็จจริงว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ด เป็นของจำเลยนั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยแต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า คดีต้องด้วยข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่าการที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองดังกล่าวเป็นการมีไว้เพื่อจำหน่ายนั้นหาชอบไม่ เพราะตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 8 และใช้บังคับขณะกระทำความผิดบัญญัติมีความว่าการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำพวกแอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีนหากมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปหรือน้ำหนักสุทธิตั้งแต่หนึ่งจุดห้ากรัมขึ้นไป ให้ถือว่าเป็นการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 3) ได้ให้บทนิยามคำว่า หน่วยการ

ใช้หมายความว่า เม็ด ชอง ขวด หรือหน่วยอย่างอื่นที่ทำขึ้นซึ่งโดยปกติสำหรับการใช้เสพหนึ่งครั้ง ตามบทนิยามดังกล่าวคำว่า หน่วยการใช้ ย่อมหมายถึงปริมาณยาเสพติดให้โทษในรูปร่างลักษณะที่ แตกต่างกันไปหลายอย่าง ซึ่งแต่ละอย่างทำขึ้นโดยปกติสำหรับการใช้เสพหนึ่งครั้ง ดังนั้น เมื่อโจทก์ บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด มิได้บรรยายว่าจำนวนเม็ดของเมท แอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นหน่วยการใช้ด้วยจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด ที่ จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณสืบท้าหน่วยการใช้ขึ้นไปและเมทแอมเฟตามีนของกลางมี น้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.316 กรัม เท่านั้น กรณีจึงไม่เข้าข้อสันนิษฐานของ กฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่า เป็นการ มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและตามพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาทั้งหมดก็ยังไม่อาจ รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าการที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองนั้น เป็นการมีไว้เพื่อจำหน่าย คดีจึงรับฟังได้เพียงว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ด ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้นเท่านั้น ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษ จำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน" พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 จำคุก 2 ปี นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ดูฉบับย่อ ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6942/2551พนักงานอัยการจังหวัด สุพรรณบุรีโจทก์นาย ส.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 92 พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ม. 15 วรรคสาม (2)โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด มิได้บรรยายว่าจำนวนเม็ด ของเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นหน่วยการใช้ด้วย จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด ที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณสืบท้าหน่วยการใช้ขึ้นไปและเมทแอมเฟตามีน ของกลางมีน้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.316 กรัม เท่านั้น ไม่เข้าข้อสันนิษฐาน ของกฎหมาย ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 15 วรรคสาม (2) บ้านที่เจ้าพนักงานตำรวจ เข้าตรวจค้นและจับกุมจำเลยนั้นเป็นบ้านของจำเลยไม่มีเลขที่ปลูกติดอยู่กับบ้านเลขที่ 297 ของ ฉ. บิดาจำเลย ซึ่งเป็นบ้านที่ตามทีระบุไว้ในหมายค้น ย่อมเข้าใจได้ว่าเป็นบ้านเลขที่เดียวกัน การ ตรวจค้นของเจ้าพนักงานตำรวจจึงชอบด้วยกฎหมายแล้วโจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีน อันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 15 เม็ด น้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ ได้ 0.316 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 ริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง แต่ให้ริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคหนึ่ง, 100/1 ลงโทษจำคุก 4 ปี ส่วนโทษปรับนั้นเมื่อพิเคราะห์ถึงฐานะของ จำเลยแล้ว คงให้ลงโทษปรับ 20,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบเมทแอมเฟตามีนของกลางลงโทษจำคุก 4 ปี ส่วน โทษปรับนั้นเมื่อพิเคราะห์ถึงฐานะของจำเลยแล้ว คงให้ลงโทษปรับ 20,000 บาท หากไม่ชำระ ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและ สถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยดำเนินคดีในข้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้

ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและยึดเมทแอมเฟตามีน 15 เม็ด เป็นของกลาง ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยได้กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ ...ที่จำเลยฎีกาว่าการตรวจค้นและจับกุมจำเลยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ชอบที่ศาลฎีกาจะยกฟ้องโจทก์เสีย นั้น เห็นว่า ในข้อนี้จำเลยนำสืบว่า บ้านที่เจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นและจับกุมจำเลยนั้นเป็นบ้านของจำเลยไม่มีเลขที่ปลูกติดอยู่กับบ้านเลขที่ 297 หมู่ที่ 1 ตำบลสนามคลี อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ของนายเฉลียง บิดาจำเลย ซึ่งเป็นบ้านตามที่ระบุไว้ในหมายค้นย่อมเข้าใจได้ว่าเป็นบ้านเลขที่เดียวกัน การตรวจค้นของเจ้าพนักงานตำรวจจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยรับฟังข้อเท็จจริงว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ด เป็นของจำเลยนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยแต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า คดีต้องด้วยข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่าการที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองดังกล่าวเป็นการมีไว้เพื่อจำหน่ายนั้นหาชอบไม่ เพราะตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 8 และใช้บังคับขณะกระทำความผิดบัญญัติมีความว่าการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำพวกแอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีนหากมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปหรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่หนึ่งจุดห้ากรัมขึ้นไป ให้ถือว่าเป็นการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 3) ได้ให้บทนิยามคำว่า หน่วยการใช้หมายความว่า เม็ด ซอง ขวด หรือหน่วยอย่างอื่นที่สร้างขึ้นซึ่งโดยปกติสำหรับการใช้เสพหนึ่งครั้ง ตามบทนิยามดังกล่าวคำว่า หน่วยการใช้ ย่อมหมายถึงปริมาณยาเสพติดให้โทษในรูปร่างลักษณะที่แตกต่างกันไปหลายอย่าง ซึ่งแต่ละอย่างทำขึ้นโดยปกติสำหรับการใช้เสพหนึ่งครั้ง ดังนั้น เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด มิได้บรรยายว่าจำนวนเม็ดของเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นหน่วยการใช้ด้วยจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด ที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปและเมทแอมเฟตามีนของกลางมีน้ำหนัก 1.39 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.316 กรัม เท่านั้น กรณีจึงไม่เข้าข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่า เป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและตามพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาทั้งหมดก็ยังไม่อาจรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าการที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองนั้นเป็นการมีไว้เพื่อจำหน่าย คดีจึงรับฟังได้เพียงว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ดไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้นเท่านั้น ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน" พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 จำคุก 2 ปี นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

สมศักดิ์ ตันติภิรมย์ · พินิจ บุญชัด · พันระสา บัวทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/6942/2551>